

[Aksel Larsen.]

samme aften over for pressen, at anholdelsen af Leifer var sket efter ordre fra justitsministeren. Samme aften udtalte justitsministeren selv imidlertid ordret til „Social-Demokraten“, som spurgte ham om Leifers arrestation:

„Det kommer helt uforberedt for mig, men der må vel være en gyldig grund, når man skrider til anholdelse, oven i købet så sent.“

Lørdag morgen den 23. oktober henvendte „B. T.“ sig til justitsministeren for at spørge, om det var på hans initiativ, anholdelsen var sket, og justitsministeren svarede kort og lakonisk: „Jeg kender intet til sagen.“ Lørdag Morgen udtalte justitsministeren endvidere til „Information“'s medarbejder, at han intet kendte til sagen,

„for“ — som han sagde — „jeg følger ikke politiets arbejde i detalier“.

Søndag den 24. udsendte justitsministeren imidlertid en officiel redegørelse, som blev offentliggjort i dagbladene mandag den 25. om morgenen. I denne redegørelse sagde justitsministeren, at umiddelbart efter fundet af brevene fra Horsens statsfængsel til fru Steensgaard havde man måttet anse det for nødvendigt, at en undersøgelse blev iværksat straks. Og han tilføjede:

„Den politimæssige undersøgelse blev med min billigelse herefter indledt efter justitsministeriets ordre sent fredag eftermiddag den 22. oktober.“

Senere i redegørelsen, hvor pastor Ryhedes anholdelse og forklaringer til rapporten refereres, sagde justitsministeren:

„Justitsministeriet og jeg blev fredag aften gjort bekendt med Ryhedes tilståelse, og jeg bestemte, at undersøgelsen straks skulle fortsættes således, at Leifer om fornødent kunne anholdes.“

Det er unægteligt et stærkt stykke, at den justitsminister, som i sin redegørelse erkender, at han selv har givet ordre til om fornødent at anholde Leifer, både fredag aften den 22. og hele lørdag den 23. hævder, at det kom helt uforberedt på ham, og at han intet kendte til sagen.

Jeg tror, det herigennem er uomstødeligt dokumenteret, at justitsministeren i denne sag har udtalt sig i strid med sandheden, og jeg kan ikke tænke mig, og jeg tror ikke nogen vil påstå, at justitsministeren fredag aften og lørdag formiddag skulle have udtalt sig, som han gjorde, uden selv at vide, hvad han sagde, eller uden at kunne huske, hvilke ordrer han den 22. om aftenen havde givet politiet.

Hertil kommer imidlertid, at ikke alene

har justitsministeren i Leifersagen fremsat en urigtig udtalelse, men han har også gjort det her i tinget under debatten om henlæggelse af sagen mod Wright, Thomsen & Kier. For under den nævnte folketingsdebat oplæste justitsministeren rigsadvokatens indstilling om henlæggelse af sagen og oplyste herigennem, at sagen af rigsadvokaten var sendt til krisepolitiet. Justitsministeren undlod at oplyse tinget om, at det, der var sendt til krisepolitiet, var stikprøvebilag fra 1945, og at krisepolitiet med rigsadvokatens samtykke havde henlagt sagen med den begrundelse, at sagen var forældet, fordi der var gået 5 år siden kriseovertrædelserne. Det var en meget vigtig oplysning, som tinget burde have haft, men som justitsministeren undlod at give.

I den nævnte folketingsdebat oplyste justitsministeren endvidere, at Wright, Thomsen & Kier-sagen var blevet behandlet på normal måde, og med udtrykkelig henvisning til denne hans udtalelse godkendte folketingsflertallet hans optræden.

Hans udtalelse var imidlertid ikke rigtig. Sagen var ikke behandlet på normal måde, idet der var blevet nægtet Carl Madsens efterfølger, statsadvokat Roepstorff, af rigsadvokaten tid til blot at gennemlæse sagens akter, således at han var blevet afskåret fra at tage stilling til, hvorvidt efterforskningen burde fortsættes eller indstilles. Da jeg i det nævnte folketingsmøde den 21. oktober fremsatte forslag om en dagsorden med krav om genoptagelse af den politimæssige efterforskning mod Wright, Thomsen & Kier, svarede justitsministeren følgende, som jeg citerer efter rigsdagstidendes fortryk — jeg håber ikke, at justitsministeren benytter denne lejlighed, som han benyttede lejligheden i studenterforeningen, til at påstå, at når jeg citerer ham ordret efter rigsdagstidendes fortryk, giver jeg en forkert fremstilling af, hvad han har sagt. Ifølge fortrykket sagde justitsministeren, da jeg havde foreslået min dagsorden:

„Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at efter mit skøn og efter det, jeg allerede har udredet om reglerne for genoptagelse af efterforskning, er det, ved at sagen er sluttet, som det er sket, umuligt — det ville være ulovligt — at genoptage efterforskningen. Jeg opfatter den stillede dagsorden således, at den går ud på ved en beslutning af folketingsretten at pålægge mig en handling, som er ulovlig. Det må antageligt bero på en misforståelse. Jeg har gjort rede for, at det eneste, som kan ske, er, at man søger tilvejebragt nye bevisligheder, som taler for, at man gen-